

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 9 oktober 2000 (20.10)
(OR. fr)**

**Interinstitutioneel dossier
2000/0127 (CNS)**

11650/00

LIMITE

ASILE 47

RESULTAAT BESPREKINGEN

van: de Groep Asiel

d.d.: 2 oktober 2000

nr. vorig doc.: 11495/00 ASILE 41

nr. Comv.: 8871/00 ASILE 26 - COM(2000) 303 def.

Betreft: Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen

De Groep Asiel heeft op 2 oktober 2000 de eerste behandeling van het in hoofdte genoemde voorstel voltooid.

De opmerkingen van de delegaties staan in de voetnoten en hebben betrekking op de artikelen 16 tot en met 34 van het voorstel, die in de bijlage zijn opgenomen.

Hoofdstuk IV

Toegang tot asielprocedures in de context van tijdelijke bescherming

Artikel 16

1. De toegang tot een procedure waarin wordt vastgesteld of begunstigen van de tijdelijke bescherming die zulks wensen, in aanmerking komen voor de status van vluchteling, moet worden gegarandeerd.
2. Deze toegang moet op zijn laatst mogelijk worden wanneer de tijdelijke bescherming eindigt. Wanneer de asielaanvraag vóór het begin van of tijdens de tijdelijke bescherming is ingediend en de behandeling van de aanvraag is opgeschort, mag deze opschorting zich niet langer uitstrekken dan tot het einde van de tijdelijke bescherming. De lidstaten kunnen regelingen invoeren ter bevestiging van de asielaanvraag, met vaststelling van redelijke termijnen en een passende informatievoorziening voor de aanvragers.¹

¹ **De F delegatie** maakte een voorbehoud bij lid 2. Zij is tegen de mogelijkheid om de behandeling van asielaanvragen op te schorten, aangezien dit in strijd is met het Verdrag van Genève. De F delegatie wees op de moeilijkheden die opschorting vanuit juridisch oogpunt zou kunnen opleveren, en vroeg zich af wat er zal gebeuren als sommige lidstaten wel en andere niet tot opschorting overgaan. Volgens de F delegatie verdient een eenvormige oplossing de voorkeur.

De B, GR en P delegaties maakten een studievoorbehoud bij deze bepaling en uitten ook hun twijfels over de consequenties van opschorting van asielaanvragen. De GR delegatie stelde in dit verband de vraag aan de orde, wat er gebeurt met personen die een asielaanvraag indienen wanneer de tijdelijke bescherming ten einde loopt en er dus nieuwe termijnen gaan lopen.

De D, NL, I, A, FIN, S en UK delegaties en de Commissievertegenwoordiger oordeelden echter dat de regeling inzake opschorting van de behandeling van asielaanvragen nauw samenhangt met de instelling van een regeling inzake tijdelijke bescherming, aangezien de massale toestroom van ontheemden de goede werking van het asielsysteem in gevaar kan brengen. Desalniettemin:

- maakte **de D delegatie** een studievoorbehoud
- verzocht **de FIN delegatie** om een nauwkeuriger formulering van de laatste zin van lid 2 om problemen in verband met de rechtszekerheid te voorkomen.

Artikel 17

De criteria en mechanismen tot vaststelling van de lidstaat die voor de behandeling van een asielaanvraag verantwoordelijk is, zijn van toepassing. ¹

Artikel 18

1. De lidstaten kunnen bepalen dat gebruikmaking van de tijdelijke bescherming en het genot van de status van asielzoeker tijdens de behandeling van de aanvraag niet kunnen worden gecombineerd.
2. Voor het geval dat een persoon die voor tijdelijke bescherming in aanmerking komt ² na afloop van de behandeling van een asielaanvraag niet de status van vluchteling krijgt toegekend, bepalen de lidstaten, onverminderd artikel 29, dat de tijdelijke bescherming voor de verdere duur van die bescherming van kracht blijft ³.

¹ **De I delegatie** maakte een studievoorbehoud bij deze bepaling. Zij wilde weten welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag ingeval van herverdeling van ontheemden tussen de lidstaten ten gevolge van overbelasting van de opvangmogelijkheden.

De D delegatie, daarin gesteund door **de NL delegatie**, verzocht om toevoeging van een soortgelijke bepaling als voorzien is in het ontwerp-gemeenschappelijk optreden inzake de tijdelijke bescherming van ontheemden dat tijdens het Duitse voorzitterschap is besproken (artikel 10 bis, doc. 5682/99 ASILE 3 MIGR 4) en die als volgt luidt: *"De lidstaat die op zijn grondgebied opvang verleent aan een persoon die in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming of hem een verblijfsvergunning heeft verleend, is gehouden deze persoon terug te nemen indien hij onregelmatig op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft"*.

De NL delegatie bracht voorts de mogelijkheid onder de aandacht van een persoon die in een bepaalde lidstaat in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming en in een andere lidstaat asiel aanvraagt.

De Commissievertegenwoordiger, gesteund door **de IRL en UK delegaties**, verklaarde dat de regels van het gemene recht van toepassing zouden moeten zijn op de door de D, I en NL delegaties genoemde gevallen, en dat dergelijke situaties niet in een richtlijn betreffende tijdelijke bescherming moeten worden geregeld.

² [Niet van toepassing op de Nederlandse tekst; verzoek van **de D, GR, IRL, I en A delegaties** om vervanging van *"une personne pouvant bénéficier de la protection temporaire"* ("een persoon die voor tijdelijke bescherming in aanmerking kan komen") door *"une personne bénéficiaire de protection temporaire"* ("een persoon die voor tijdelijke bescherming in aanmerking komt") om de situatie te voorkomen dat de betrokken personen voor geen enkele status in aanmerking komen].

³ **De D delegatie** had liever gezien dat de betrokken lidstaat zelf kan beslissen of de tijdelijke bescherming voor deze personen gehandhaafd blijft.

De F en NL delegaties meenden daarentegen dat een eenvormige oplossing noodzakelijk is om secundaire asielstromen tegen te gaan. Zij wezen erop dat tijdelijke bescherming bedoeld is om de collectieve situatie te regelen van groepen van personen die niet voldoen aan de maatstaven die bepalend zijn voor toekenning van de vluchtelingenstatus zoals voorzien in het Verdrag van Genève.

Terugkeer en maatregelen na afloop van de tijdelijke bescherming

Artikel 19

Wanneer de tijdelijke bescherming eindigt, is het gemene recht inzake bescherming ¹, binnenkomst en verblijf van vreemdelingen in de lidstaten van toepassing.

Artikel 20

De lidstaten onderzoeken de dwingende redenen van humanitaire aard die de terugkeer in welomschreven gevallen onmogelijk of weinig realistisch zouden kunnen maken. ²

Artikel 21

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om de vrijwillige terugkeer van personen die tijdelijke bescherming genieten of van wie de tijdelijke bescherming is geëindigd, onder veilige en waardige omstandigheden te vergemakkelijken. De lidstaten dragen ervoor zorg dat de betrokkenen hun besluit tot terugkeer met kennis van zaken nemen. De lidstaten kunnen hen in de gelegenheid stellen, verkennende bezoeken te brengen. ³
2. Zolang de tijdelijke bescherming niet is geëindigd, nemen de lidstaten met

¹ De **FIN delegatie** had hier graag de formulering "het gemene recht inzake internationale bescherming" gezien.

² Volgens de **B en FIN delegaties** is dit artikel te vaag geformuleerd. Zij stelden voor, de woorden "weinig realistisch" te vervangen door "onredelijk". Ook de **A delegatie** verzocht om een preciezere formulering en om uitdrukkelijke vermelding van de gevallen van vrijwillige of gedwongen terugkeer en van overname. De **D, F en NL delegaties** vonden dit artikel overbodig, aangezien deze gevallen reeds geregeld worden door het gemene recht.

³ De **D delegatie**, gesteund door de **NL delegatie**, stelde de volgende tekst voor: "*Vrijwillige terugkeer gaat voor gedwongen verwijdering. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bepalingen inzake de terugkeer van personen die tijdelijke bescherming genieten of wier tijdelijke bescherming een einde neemt, borg staan voor een terugkeer waarbij de menselijke waardigheid geëerbiedigd wordt. De lidstaten kunnen voorzien in de mogelijkheid van verkennende bezoeken*".

De **F delegatie** had liever een beperking tot maatregelen met een operationeel karakter gezien en is van oordeel dat deze aangelegenheid in de overwegingen kan worden geregeld.

welwillendheid, op grond van de in het land van oorsprong heersende omstandigheden, de verzoeken om terugkeer naar de lidstaat van opvang in behandeling van personen die tot dan toe tijdelijke bescherming hebben genoten en hun recht op vrijwillige terugkeer daadwerkelijk hebben uitgeoefend.

3. Aan het einde van de tijdelijke bescherming kunnen de lidstaten voor personen die voor die bescherming in aanmerking zijn gekomen en onder een programma voor vrijwillige terugkeer vallen, tot verlenging om persoonlijke redenen van de in hoofdstuk III van de onderhavige richtlijn bedoelde verplichtingen besluiten. Deze verlenging geldt tot de datum van terugkeer. ¹

Artikel 22 ²

1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen met betrekking tot de verblijfsvoorwaarden voor personen die tijdelijke bescherming hebben genoten en bijzondere behoeften hebben zoals medische of psychologische bepalingen, teneinde deze niet vroegtijdig af te breken ten koste van hun persoonlijke medische belang, ondanks het einde van de tijdelijke bescherming. ³
2. De lidstaten dragen ervoor zorg dat gezinnen waarvan de minderjarige kinderen in een lidstaat een opleiding volgen, desgewenst voor bepaalde verblijfsvoorwaarden in aanmerking kunnen komen waardoor de betrokken kinderen de lopende schoolperiode kunnen afmaken. ⁴

¹ **De NL delegatie** merkte op dat een dergelijke bepaling tot uiteenlopende praktijken in de lidstaten zou kunnen leiden. Zij pleitte voor een eenvormige oplossing.

² **Verscheidene delegaties (D, E, F, IRL, I en UK)** wezen erop dat een dergelijke, afwijkende bepaling in strijd lijkt te zijn met het bepaalde in artikel 19. Zij zou een bron van juridische moeilijkheden kunnen vormen en aanleiding kunnen geven tot verschillen in behandeling.

De F delegatie maakte in dit verband een voorbehoud en **de E delegatie** een studievoorbehoud.

De D delegatie zou akkoord kunnen gaan met een formulering die ertoe strekt dat de lidstaten welwillende aandacht aan deze gevallen schenken.

³ **De FIN en S delegaties** vroegen om specificatie van de medische of psychologische behandeling die onder dit artikel zou vallen.

De NL delegatie deed het voorstel, te bepalen dat beëindiging van de tijdelijke bescherming geen reden mag zijn om medische of psychologische behandeling voortijdig af te breken.

⁴ **De NL delegatie** maakte een voorbehoud en verzocht om schrapping van dit lid, dat naar haar oordeel juridische problemen zou kunnen veroorzaken.

De E en FIN delegaties verzochten om verduidelijking van de duur van de

Artikel 23

De lidstaten vergemakkelijken door middel van passende maatregelen ¹, in overeenstemming met de betrokken personen en in samenwerking met de bevoegde internationale organisaties, de eventueel noodzakelijk blijkende hervestigingsprogramma's. ²

Hoofdstuk VI

Solidariteit

Artikel 24 ³

De in de onderhavige richtlijn vastgestelde maatregelen ⁴ komen in aanmerking voor financiering uit het bij de Beschikking 596/2000 ⁵ van de Raad van 28 september 2000 ingestelde Europese Vluchtelingenfonds, onder de in genoemde beschikking vastgelegde voorwaarden ⁶.

-
- ¹ "schoolperiode" (kwartaal, halfjaar, schooljaar). De E delegatie merkte op dat een dergelijke bepaling in Spanje zou kunnen leiden tot verlengingen tot negen maanden. **De NL delegatie** verzocht hieraan toe te voegen "en in de mate van het mogelijke, in overeenstemming met andere lidstaten,".
- ² **De D en A delegaties** verzochten om schrapping van deze bepaling en wezen op de financiële consequenties die hieruit zouden kunnen voortvloeien.
- ³ **De I en FIN delegaties** herinnerden eraan dat de er slechts zeer bescheiden middelen voorzien zijn voor het Europees Vluchtelingenfonds en dat het leeuwendeel van de financiële inspanning door ieder van de betrokken lidstaten zal moeten worden gedragen. **De A delegatie** maakte een voorbehoud. Ook zij wees op de geringe middelen van het Europees Vluchtelingenfonds en stelde voor, binnen de Gemeenschap een financiële reserve aan te leggen voor gevallen van massale toestroom. In dit verband zou een eenvoudiger verdelingsregeling moeten worden vastgesteld dan het geval is bij het Europees Vluchtelingenfonds, waarbij bovendien rekening moet worden gehouden met de door bepaalde lidstaten reeds geleverde inspanningen. **De D delegatie** maakte een studievoorbehoud en verklaarde tegen het door de A delegatie genoemde denkbeeld te zijn.
- ⁴ **De F delegatie** stelde de vraag, wat de "in de onderhavige richtlijn vastgestelde maatregelen" precies zijn, en merkte op dat deze bepaling in overeenstemming moet zijn met de beschikking van de Raad tot instelling van het Europees Vluchtelingenfonds. **De S delegatie** verzocht om toevoeging van de maatregelen waarin de UNHCR voorziet.
- ⁵ PB L 252 van 06.10.2000.
- ⁶ **De D delegatie** vroeg om verwijzing naar de "bepalingen" van het Europees Vluchtelingenfonds en niet naar de door het fonds voorziene "voorwaarden".

Artikel 25 ¹

1. De lidstaten vangen in een geest van gemeenschappelijke solidariteit de personen op, die voor de tijdelijke bescherming in aanmerking kunnen komen. Zij geven hun opvangcapaciteit aan, in cijfers of in het algemeen, ofwel de redenen waarom zij de betrokkenen niet kunnen opvangen. Deze gegevens worden opgenomen in een verklaring van de lidstaten, die in de bijlage bij het in artikel 5 bedoelde besluit wordt opgenomen. De lidstaten kunnen na de vaststelling van dit besluit bijkomende opvangmogelijkheden mededelen door kennisgeving aan de Raad en de Commissie. De UNHCR wordt onverwijld van deze mededelingen in kennis gesteld.
2. De lidstaten zien in samenwerking met de bevoegde internationale organisaties, erop toe dat de begunstigden genoemd in het in artikel 5 bedoelde besluit die zich nog niet op hun grondgebied bevinden, zich vrijwillig naar dit grondgebied begeven. ²

¹ **De F en P delegaties** maakten een voorbehoud ten aanzien van artikel 25. Volgens hen verplicht deze bepaling de lidstaten om hun besluiten op dit terrein te rechtvaardigen, hetgeen politiek gezien erg moeilijk is. De F en P delegaties wezen erop dat redenen van nationale veiligheid en openbare orde in bepaalde gevallen een rol kunnen spelen. Daarenboven is volgens deze delegaties sprake van een omkering van de bewijslast in dit artikel.

De E delegatie maakte om dezelfde redenen een studievoorbehoud.

Voorts vroeg **de F delegatie** om de geest van solidariteit ook in aanmerking te nemen voor wat betreft acties van lidstaten in de stadia voorafgaande aan de opvang van vluchtelingen op hun grondgebied, dat wil zeggen het optreden van lidstaten in de conflictgebieden waar crises ontstaan.

De D delegatie maakte een studievoorbehoud. Volgens haar zou de Raad een tweede procedure tot verbintenis van de lidstaten moeten entameren ingeval de massale toestroom grotere vormen aanneemt nadat de Raad een besluit heeft genomen.

De NL en A delegaties wensten een nauwkeuriger verdeling van de opvangcapaciteit van de lidstaten. Daartoe zou iedere lidstaat een gedetailleerde opgave moeten verstrekken van zijn capaciteit, opdat de Commissie en/of de UNHCR een cijfermatige raming kunnen maken van de algehele opvangcapaciteit van de Gemeenschap.

De I delegatie verklaarde dat ook rekening zou moeten worden gehouden met het aantal uit het conflictgebied afkomstige personen dat de lidstaten reeds hebben opgevangen voordat de massale toestroom werd vastgesteld.

² **De IRL delegatie** wees erop dat naar haar oordeel in artikel 18, lid 2, het beginsel van vrijwilligheid van één kant is vastgelegd voor asielzoekers die niet de status van vluchteling krijgen toegekend. Het lijkt haar dan ook niet juist in artikel 25 het principe van vrijwilligheid van de twee kanten op te nemen.

De FIN delegatie stelde voor, een door ontheemden te ondertekenen formulier in te voeren om ervoor te zorgen dat er inderdaad sprake is van vrijwilligheid van hun kant.

*Artikel 26*¹

1. Zolang de tijdelijke bescherming duurt werken de lidstaten zodanig samen teneinde de verblijfplaats van de begunstigden van de tijdelijke bescherming van de ene lidstaat naar de andere over te brengen. Dit dient met instemming van de begunstigden te geschieden.
2. Een lidstaat brengt zijn verzoeken om overbrenging ter kennis van de andere lidstaten en licht de Commissie en de UNHCR hierover in. De lidstaten stellen de verzoekende lidstaat van hun opvangcapaciteit in kennis.
3. In geval van overbrenging van een lidstaat naar een andere verliest de in de eerste lidstaat afgegeven verblijfstitel zijn geldigheid en vervallen de uit de tijdelijke bescherming voortvloeiende verplichtingen van die lidstaat jegens de begunstigden van deze bescherming. De nieuwe lidstaat verleent de betrokkenen tijdelijke bescherming.
4. Voor de overbrengingen van begunstigden van de tijdelijke bescherming tussen de lidstaten gebruiken de lidstaten het in de bijlage opgenomen doorlaatdocument.

*Artikel 27*²

De toepassing van de artikelen 25 en 26 laat de verplichtingen van de lidstaten inzake het verbod tot uitzetting of teruggeleiding onverlet.

¹ **De NL en A delegaties** vonden dat artikel 26 in hoofdstuk VII (Administratieve samenwerking) zou moeten worden opgenomen.

² **De S delegatie** maakte een studievoorbehoud bij dit artikel en gaf als haar oordeel te kennen dat het beginsel van "non-refoulement" in dit artikel moet worden vermeld.

Hoofdstuk VII

Administratieve samenwerking

Artikel 28

1. Met het oog op de voor de tijdelijke bescherming noodzakelijke administratieve samenwerking, wijzen de lidstaten een nationaal contactpunt aan waarvan zij de gegevens aan elkaar en aan de Commissie meedelen. De lidstaten treffen, in samenwerking met de Commissie, alle nodige maatregelen om een rechtstreekse samenwerking en uitwisseling van gegevens tussen de bevoegde autoriteiten tot stand te brengen.
2. De lidstaten wisselen regelmatig en zo spoedig mogelijk gegevens uit over het aantal onder de tijdelijke bescherming vallende personen alsmede over de nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die met de toepassing van de tijdelijke bescherming verband houden.

Hoofdstuk VIII

Bijzondere bepalingen

Artikel 29

1. De lidstaten kunnen een persoon die als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt beschouwd, of ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een of meer oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid heeft begaan of ten aanzien van wie in de loop van de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld dat de uitsluitingsbepalingen van artikel 1F van het Verdrag van Genève van toepassing zijn, van de tijdelijke bescherming uitsluiten. ¹
2. De redenen voor uitsluiting dienen uitsluitend gegrond te zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. De beslissingen of maatregelen inzake uitsluiting dienen op het evenredigheidsbeginsel te zijn gegrond. De betrokkenen moeten in de betrokken lidstaat beroep in rechte kunnen instellen. ²

¹ Naar het oordeel van **de D delegatie** moeten in dit lid de bewoordingen van het Verdrag van Genève (artikel 1F en artikel 33, lid 2) worden overgenomen.

De A delegatie maakte een voorbehoud; volgens haar is een verwijzing naar artikel 1F en artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève voldoende.

De E delegatie deed het voorstel, op dit punt de tekst van het Gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 4 maart 1996 betreffende de definitie van de term "vluchteling" (96/196/JBZ) over te nemen:

"Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor degenen die aan het misdrijf hebben deelgenomen als voor degenen die ertoe hebben aangezet".

De GR en F delegaties verzochten om toevoeging van een verwijzing naar de openbare orde.

De FIN delegatie verzocht om verwijzing naar de verwijdering of terugzending van personen die onder de uitsluitingsbepalingen vallen en die zich reeds op het grondgebied van een lidstaat bevinden.

² **De F en FIN delegaties** verzochten om precisering van het evenredigheidsbeginsel in deze context.

Hoofdstuk IX

Slotbepalingen

*Artikel 30*¹

De lidstaten stellen het stelsel van de sancties vast die op de schending van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen van toepassing zijn en treffen alle voor de toepassing van deze sancties nodige maatregelen. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op de in artikel 32 genoemde datum van deze bepalingen in kennis en delen haar alle latere wijzigingen ervan ten spoedigste mede.

Artikel 31

1. Uiterlijk twee jaar na de in artikel 32 genoemde datum brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de toepassing van deze richtlijn in de lidstaten en stelt zij, in voorkomend geval, de noodzakelijke wijzigingen voor. De lidstaten doen de Commissie alle inlichtingen toekomen die voor het opstellen van dit verslag passend zijn.
2. Na het in lid 1 bedoelde verslag brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad ten minste om de vijf jaar verslag uit over de toepassing van de onderhavige richtlijn in de lidstaten.

¹ **De D, I en FIN delegaties** wilden graag meer weten omtrent de mogelijke sancties. **De Commissievertegenwoordiger** verklaarde dat het om een standaardbepaling in het Gemeenschapsrecht gaat, die aan de lidstaten de bevoegdheid overlaat deze sancties te bepalen.

Artikel 32

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op [31 december 2002] aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 33

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 34

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel, op

voor de Raad
de Voorzitter

BIJLAGE

Model van een

doorlaatdocument voor de overbrenging van personen onder tijdelijke bescherming

LAISSEZ-PASSER

Referentienummer (*):

Afgegeven krachtens artikel 26 van Richtlijn EG nr. .../... van .../... betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen. ontheemden.

Alleen geldig voor de overbrenging van(1) naar(2), waarbij de houder zich moet melden bij(3) vóór(4)

Afgegeven te

NAAM:

VOORNAMEN:

GEBOORTEPLAATS EN -DATUM:

NATIONALITEIT:

Datum van afgifte:

FOTO

STEMPEL

Namens de minister van Binnenlandse Zaken

.....

De identiteit van de houder van dit laissez-passer is vastgesteld door de autoriteiten (5)(6)

Dit document wordt alleen afgegeven krachtens artikel 26 van Richtlijn EG nr. .../... van .../... en kan in geen geval met een reisdocument voor het overschrijden van de buitengrens of een identiteitsbewijs worden gelijkgesteld.

(*) Het referentienummer zal worden toegekend door het land van waaruit de overbrenging naar een andere lidstaat geschiedt.

(¹) Lidstaat van waaruit de overbrenging naar een andere lidstaat geschiedt.

(²) Lidstaat waarheen de overbrenging geschiedt.

(³) Plaats waar betrokkene zich moet melden bij aankomst in de tweede lidstaat.

(⁴) Uiterste datum waarop betrokkene zich moet melden bij aankomst in de tweede lidstaat.

(⁵) Op vertoon van de volgende reisdocumenten of identiteitsbewijzen.

(⁶) Op vertoon van andere documenten dan een reisdocument of identiteitsbewijs.